

Andrzej Nadolski, Tadeusz Poklewski, I. M. Pesez, F. Piponnier

---

Dracy, com. Baubigny, dep. Côte-d'Or,
Francja

Informator Archeologiczny : badania 1, 325-327

1967

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

IV - XIII). Pod koniec XIII wieku przystąpiono do budowy zamku murowanego o którym posiadamy wzmiankę z 1295 roku. Z tego okresu pochodzą ciekawe znaleziska z obrębu dziedzica. Stwierdzono istnienie dworskiej pracowni rogowniczej, znaleziono piękne okucie rogowe (najpewniej od ksiąg), fragmenty obuwia, przedmioty drewniane, ceramikę i kości. Zabytkiem o dużej wartości artystycznej jest płat kory brzozonej zdobiony wytłaczanymi motywami w postaci ząbających się kół i kwadratów (być może oprawa książki).

W 1308 roku wielki najazd Brandenburczyków na Pomorze zniszczył między innymi także Zamek w Dobrej. Wyraźne ślady najazdu w postaci spalenizny zanotowały warstwy osadnicze na dziedzicu (wykop I). W wykopie II (wschodnia część zamku, przy bramie) w warstwie XIII wystąpiło kilka grocików, beltów kuszy ze zbitymi o mur ostrzami, które można odnieść do tego samego najazdu.

Warstwy osadnicze z XIV i XV wieku wiążą się z licznymi przebudowaniami i rozbudową zamku. Z ciekawszych zabytków znaleziono w nich wieżę szachową. Wystąpiły też stosunkowo liczne ślady produkcji kowalskiej. W wykopach związanych wyłącznie z architekturą odkryto relikty nieznanymi dotąd budowli, będące przedmiotem badań architektów i historyków sztuki. Badania w Dobrej będą kontynuowane w 1968 roku.

D R A O Y, com.Baubigny,
dep. Côte-d'Or, Francja

IHKM PAM; É.P.H.É. w Paryżu

Badania prowadził prof.dr Andrzej Nadolski, dr Tadeusz Poklewski, I.M.Peset i F.Piponnier, finansował - É.P.H.É. w Paryżu.

W wyniku kampanii terenowej 1967 r. uzupełniono odkrycia uczynione w latach poprzednich (1965 - 1966) uzyskując przede wszystkim szersze rozpoznanie rozplanowania przestrzennego osady. Zagrody wchodzące w jej skład były prawdopodobnie zgrupowane w dwóch równoległych szeregach, z których wyższy przytykał bezpośrednio do stóp wysokiego urwiska skalnego ("falezy") ograniczającego osadę od zachodu. W obu szeregach odkryto dotychczas łącznie 6 zagród, po których pozostały ślady w postaci reliktyw budowli kamiennych, przeważnie wieloprzestrzennych, wzniesionych z surowego kamienia bez zaprawy murarskiej. W dwóch wypadkach natrafiono na progi drzwi i również w dwóch na klepisko, które niegdyś stanowiło podłogę izby. Wszystkie zagrody wydają się sobie współczesne (XIII-XV w.), aczkolwiek na stanowisku stwierdzono także ślady mało intensywnego osadnictwa z epok wcześniejszych.

Materiał zabytkowy ruchomy składa się z kilku kompletnych naczyń i niezbyt licznych fragmentów przeważnie czarniawo-szarej ceramiki produkowanej na kole garncarskim (do rzadkich wyjątków należą fragmenty naczyń polewanych i malowanych), dalej z przedmiotów żelaznych (gwoździe, podkowy, noże, sierpki do cięcia winorośli, liczne klucze), z niewielu przedmiotów z metali kolorowych i z 2 monet z XIV w. (znalezionych zapewne na złożu wtórnym) oraz ze szczątków zwierzęcych (kości) i roślinnych. Te ostatnie w postaci licznych zwęglonych ziarniaków zbożowych, orzechów laskowych i fragmentów drewna wystąpiły przede wszystkim w intensywnej warstwie pożarowej stwierdzonej we wnętrzu budynku (zagrody) II. Warstwa ta dostarczyła zresztą przeważającej części ruchomego materiału zabytkowego (oprócz rodzajów w.w. znaleziono tu szczątki zwęglonej tkaniny).

Dla uzyskania pełnego obrazu badanej osady prace powinny być kontynuowane w latach przyszłych.

G D A Ń S K, Prawe
(Główne) Miasto

Zakład Archeologii Wielko-
polski i Pomorza IHKM PAN
w Gdańsku

Badania prowadzili: dr Andrzej Zbierski i mgr Barbara
Lepówna, finansowało - Gdańskie Towarzystwo Naukowe.

Przeprowadzono badania ratownicze przy ul. Chlebnickiej 48, na stanowisku 11. W wykopach I - III, na głęb. 1 m n.p.m., a 4 m od pow. dzisiejszej ulicy, odkryto ślady pracowni szewskiej (50 cm gruba warstwa ścinków skóry) oraz fragmenty zabudowy drewnianej, prawdopodobnie domu, (dranice i legary). W niżej eksplorowanych warstwach, do głęb. 1,80 m poniżej poz. morza, napotkano pojedyncze bierwiona, cieńsze dyle, kołki pionowo wbite oraz faszynę. Warstwę kulturową grubości 2,80 m tworzyła torfiasta ziemia z nawozem zwierzęcym, trzcina i wiórami drzewnymi. Nieliczny ruchomy materiał archeologiczny stanowi ceramika późnośredniowieczna toczona na kole. Są również fragmenty ceramiki późnośredniowiecznej z elementami zdobień wczesnośredniowiecznych i jeden fragment ceramiki wczesnośredniowiecznej z XII-XIII wieku. Znalaziono także podeszwy butów ze spiczastymi nosami, silnie przewężone w środku. Kości zwierzęce, fragmenty surowca bursztynowego, nożyk żelazny, fragment ozdobnej blaszki miedzianej - dopełniają inwentarza zabytków.

W świetle przeprowadzonych badań nasuwają się następujące wnioski: